

Oamenii cu vederi înguste au fost uimiți.

Vasăzică, oare cum e posibil să crezi în tulburările psihice? Trebuie să crezi în Dumnezeu, nu în așa ceva... Dar vlădica Averchie a lămurit:

– Singurul tip de boală „psihică” este atunci când cel iubit de Dumnezeu îi întoarce spatele și este gata de bunăvoie să săvârșească păcatul, adică să nu răspundă cu dragoste, alegând moartea în locul vieții, orbirea în locul vederii, singurătatea în locul comuniunii.

Cu toții suntem bolnavi duhovnicește. Calea tămăduirii există! Dar să ne vindecăm cu propriile puteri nu putem. Numai Hristos poate să ne elibereze. Dar trebuie să ne schimbăm. Punctul central al atenției noastre, al eforturilor noastre, trebuie să fie El, nu „eu”.

Unii dintre voi sunteți tineri și credeți că viața pământească va continua veșnic. Iar alții sunt deja ceva mai în vârstă și știu că nu este așa. Dar există și o altă viață care va dăinui veșnic. Atunci de ce depunem eforturi

pentru ceea ce durează o clipă și nesocotim cu desăvârșire veșnicia?

Poate vreunul dintre noi deja a avut posibilitatea să se atingă de viața veșnică. În tinerețe, credeam că vom trăi întotdeauna, că nu trebuie să strângem bani, că nu trebuie să avem grijă de sănătate... Că putem mânca orice, nu ne pasă. Apoi am înaintat în vârstă și am început să suferim din cauza boacanelor făcute. Dar nimeni nu ne-a silit să le facem pe toate acestea. Deci cum să evităm nebunia la care duce viața fără Dumnezeu? Tocmai despre asta am vrut să vorbesc cu voi astăzi. Iar tot ce am vorbit până acum a fost doar o introducere. Când suntem tineri, credem că putem face orice dorim. Suntem deștepți, dar nu avem suficientă înțelepciune pentru a scoate folos din asta. Capacitățile intelectuale nu înseamnă totul. Avem nevoie de mai mult decât de niște simple cunoștințe. Avem nevoie de înțelepciune pentru a ști ce trebuie să facem cu ele. **Va continua...**

Sursa: Arhimandrit Ioachim Parr, Când cei doi devin una, Editura Egumenița, 2016

Sursa: acvila30.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 10 oct.	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 13 oct.	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 14 oct.	08:00	Utrenia, Sfânta Liturghie → <i>Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași</i>
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 15 oct.	08:00	Utrenia, Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Nimic nu este pierdut cât timp credința e în picioare,
cât sufletul nu abdică și capul se ridică din nou.*

(Părintele Arsenie Papacioc)

Nr. 225 / 8 octombrie 2017

ARHIMANDRITUL
IOACHIM PARR

NENOROCIREA NOASTRĂ CEA MAI MARE SUNTEM NOI ÎNȘINE – PARTEA I

Cu toții trăim în lume și știm ce neorânduială e în jur. Lumea este un loc rău. În ea se află mai mulți oameni necăjiți decât bucuroși, mai mulți supărați decât liniștiți. Ce trebuie deci să facă un creștin? Cum să trăiască în lumea care luptă împotriva a ceea ce credem noi?

Sfânta Scriptură ne spune că lumea este în vrăjmășie cu Dumnezeu și cu sufletele noastre. Ea nu doar ne sâcăie, ci duce o luptă cu sufletul nostru! Și majoritatea dintre noi suferim o înfrângere, iar lumea iese învingătoare.

Ce să facem? Putem face oare ceva? Sau trebuie să ne retragem sub presiunea acestei lumi, să recunoaștem că suntem neputincioși?

În urmă cu câteva zile, am stat de vorbă cu o femeie. Copilul ei refuză să meargă la biserică, îl hulește pe Dumnezeu, intră în diverse relații trupesti, permanent consumă alcool, fumează, se droghează, fură de prin magazine, se bate cu mama... Iar ea mă

întreabă: „Ce să fac? Ce pot face, în general?”

Ce pot spune? Dacă am fi avut un copil de 17 ani, suferind de crize convulsive și ar fi existat pericolul să cadă pe stradă, în fața mașinilor, să se ardă, oare am fi zis: „Ce să fac?” L-am fi luat pe acest copil și l-am fi dus la spital chiar și împotriva voinței lui, am fi încercat să-i salvăm trupul. Aici însă piere sufletul, ne uităm la asta și nu facem nimic, întrebând: „Ce să fac?” Trebuie să-l luăm pe copil și să-l ducem la spital. Spitalul este aici, iată-l, însă noi înșine suntem bolnavi! Noi înșine suferim de crize! În acest caz, nu putem ajuta pe nimeni. Noi înșine avem nevoie de doctor! Copilul nu s-a îmbolnăvit singur, a avut multe exemple. Copiii noștri nu își ies din minți de la sine, ci au niște învățători minunați. Căci le spunem că Dumnezeu este totul, dar trăim așa cum trăiește lumea. Deci cine i-a făcut pe copii nebuni? Chiar noi!

Dacă sunteți părinții unui copil de 2 ani și îi spuneți să facă un anumit lucru, iar el nu vă ascultă, veți aștepta până când va împlini 20 sau îl veți corecta imediat? Dacă asemenea copii vor câștiga lupta cu voi când sunt de 2 ani, nu vor ști niciodată de ascultare. În ascultare nu poate fi vorba de tratative. Copii și adulți, cu toții trebuie să-l fim ascultători lui Dumnezeu. Aici nu pot fi tratative, doar ascultare directă. În caz contrar, suntem înrobiți de propria nebulie.

Dacă este deja adult copilul vostru, tot ce puteți face este să vă rugați pentru el. El nu va asculta niciun sfat, fiindcă ați pierdut atunci când avea 2 ani. Imaginați-vă o piatră pe un

vârf de munte, cu greutatea de 100 de tone. Atunci când este aproape de margine, mai există posibilitatea de a o opri, punând proptele. Atunci însă când va începe să se rostogolească, nici nu mai încercați să interveniți.

Îmi aduc aminte de anii '60. Pe atunci în Suedia se făceau experimente ca să se afle cum trebuie să ne comportăm cu bolnavii psihici. Se spunea că spitalele de psihiatrie nu se justifică, unele medicamente pur și simplu slăbesc anumite manifestări ale bolii. Specialiștii erau încurcați și au decis să pună la cale un șir de experimente. Au ales familii normale, echilibrate, fericite, ai căror membri nu se vrăjmașeau, nu se sileau să-l șteargă pe celălalt de pe fața pământului. În fiecare familie de acest gen a fost plasat câte un om alienat. Pacienții au început să se însănătoșească, fiindcă trăiau într-un mediu sănătos, vedeau un comportament normal și îl imitau.

Cum să ne ajutăm copilul? Dar cum să ne ajutăm pe noi înșine? Dar lumea? Pentru asta trebuie să ne eliberăm de propria nebulie, de bolile sufletului nostru și să trăim într-un mediu sănătos. Normal însă e ceea ce corespunde Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos. De ce? Pentru că El a spus: Eu sunt Calea Nu a spus: „Eu sunt una dintre căi”, ci: Eu sunt Calea [...]. El a spus: „*Eu sunt Viața însăși și Eu sunt Însuși Adevărul.*” Iată încotro trebuie să mergem și nicăieri altundeva! Haideți să ne smulgem pe noi înșine și pe copii din această nebulie! Să le dăm viață! Să le arătăm Calea! Să le descoperim Adevărul! Asta poate s-o facă numai Hristos.

Recent, la New York, un om mi s-a adresat cu o mulțime de întrebări. I-am răspuns că trebuie pur și simplu să se roage. Iar el mi-a recunoscut că nu știe cum.

– Bine, am să te învăț, dar te vei ruga? am precizat eu.

– Da.

– Dar să facem o înțelegere, te vei ruga cu adevărat.

– Da, a convenit el. Dar cât trebuie să mă rog?

– Cum adică? Imaginează-ți că vii să te angajezi la un serviciu, discuți cu șeful salariul, el te întreabă câți bani vrei, iar tu îi spui: „Ei, nu foarte mulți. Nu-mi trebuie mulți.” Oare așa se întâmplă? Dimpotrivă, noi cerem cât se poate de mult. Deci cât trebuie să ne rugăm? Neîncetat, iată cât!

Ce este deci rugăciunea? Numărul de metanii făcute? Să citești carte după carte? Noi repetăm cuvinte, chiar în același timp mintea noastră este moartă... Oare asta este rugăciunea? Nu. Rugăciunea este conștientizarea permanentă a faptului că Dumnezeu este aici, că ne aflăm în fața Lui, oriunde am fi. Stăm înaintea Lui pretutindeni!

Dacă vom putea să-L vedem, să-L aflăm pe Dumnezeu peste tot, viața noastră se va schimba în mod radical. Dar suntem nebuni, nebuni pentru că ne-am depărtat de El cu sufletul și cu mintea. Suntem obsedați de noi înșine, stăpâniți de gânduri, viața ne este copleșită de furtuni cu tunete și fulgere. Abia ce se termină o furtună, că se și declanșează alta. Nu le facem față! Ajungem în captivitatea cugetelor și începem să trăim în ea, considerând-o realitate. Suntem atât de copleșiți de

propriile visuri, încât abia mai observăm lumea înconjurătoare. De ce? Pentru că suntem obsedați de noi înșine.

Singura ieșire este Domnul. Tocmai El este singura Cale posibilă. El este Viața. El este Adevărul. Nu putem pur și simplu să fim de acord că așa este bine. Trebuie să facem ceva. Pentru a dobândi ceva, trebuie să fim gata să renunțăm la altceva. Noi însă mereu ne agățăm de lucruri, vrem să ne oprim câte ceva și totodată încercăm să-L dobândim pe Dumnezeu. Nu se poate așa! El ne spune: „*Dacă îl iubești pe tată ori pe mamă, pe soț ori pe soție, pe frate ori pe soră, pe copil sau pe tine, sau altceva mai mult decât pe Mine, nu ești vrednic de Mine și nu vei putea să Mă dobândești.*”

Și noi? Priviți, iubim orice, mai puțin pe Dumnezeu. Trăim în lumea aceasta nebulă și credem că nu putem face nimic. Nu este adevărat! Să ne imaginăm că stăm acasă și ne dăm cu capul de pereți, după care ne plângem că ne doare și spunem că nu putem face nimic. Să încetăm a ne mai lovi cu capul de perete și durerea va trece. Să nu mai viețuim în nebulie și vom dobândi duh de pace. De ce ne facem atâta rău? Pentru că suntem niște alienați.

Într-o zi Arhiepiscopul Averchie (Taufev) a fost întrebat dacă a auzit de Sigmund Freud.

– Da, a răspuns el.

– Ce părere aveți despre bolile psihice?

– Cred că ele există, a spus arhiepiscopul.